

at saa vil Djeblicket være kommet til at forsøge den forpørlige Revselse ved Dom, forsøge, om ikke denne skulde være af en saadan Væbskaffenhed, at den kunde afholde ham fra i Fremtiden at overfalde sagesløse Personer. Det blev sagt af den ærede første Taler, at Brygl gjorde Forbryderne raa. Ja, det er noget, man saa ofte hører, men som man ikke har noget som helst Bevis for. Jeg vil derimod anføre, at jeg mindes, at for mange Aar siden — det kan vel være en Snæs Aar siden — opstod der i Byen London en meget udbredt Art af Forbrydelse, den saakaldte Garottering. Den bestod derti, at Forbryderen bag fra nærmede sig sit Offer, og idet han lod, som om han vilde indlede en Samtale, lagde han Haanden paa hans Strube; derved bragte han ham i en bedøvet Tilstand, hvorefter han udplyndrede ham. I mangfoldige Tilfælde blev Forbryderen paagreben og dømt til den sædvanlige Straf: Fængsel eller Fængsel med haardt Arbejde. Det hjalp imidlertid ikke, Forbrydelseerne bleve ved. Nu ere Forholdene i England jo noget anderledes end her. Her er jo Forholdet det, at naar Dommerne finde, at de Love, vi have, ikke ere tilstrækkelige til at opretholde Retsordenen, maa de alligevel blive ved med at dømme efter disse Love, indtil de kunne saa nogle ny. I England gaar man den modsatte Vej. Naar Dommerne, der finde, at de Love, der pleje at anvendes, ikke ere tilstrækkelige, saa give de sig til at lede i det gamle juridiske Pulterkammer, og der finde de saa paa alle mulige Omraader en Mængde gamle Love, der aldrig ere blevne formelt ophævede, men som kun ere gaaede af Brug. Saa finde de Love fra Dronning Annas eller Dronning Elisabeths Tid, som de finde væsende kunne anvendes, og som de saa prøve at anvende. Saaledes gif det ogsaa i dette Tilfælde. Der var en behjertet Dommer, der gav sig til at rode saadan en gammel Lov, der var afstillet hundrede Aar gammel, op, hvorefter han kunde straffe Forbrydelser af denne Art med forpørlig Revselse, med Brygl. Det gjorde han saa, og det viste sig, at da der var afsagt 3—4 af den Slags Domme, og de vare blevne eksekverede, hørte den Art Forbrydelser fuldstændig op. Hvorvidt de paagældende Personer, der sit Brygl, bleve raa derved, skal jeg lade være usagt, men sikkert er det, at Straffen virkede og naaede sit Formaal. Paa samme Maade tror jeg, at Bryglestraffen lige over for uforbederlige Voldsmand her til Lands ogsaa fuldstændig vilde naa sit Formaal, som dog, først og

fremmest maa være at skaffe fredelige og stikkelige Føls Sikkerhed paa offentlig Gade for Liv og Lemmer. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 12te Valgkreds frygtede for, at denne Lov i særlig Grad skulde ramme strejkende Arbejdere. Det tror jeg i og for sig nu slet ikke, at det ærede Medlem behøver at frygte for. Selv om en strejkende Arbejder i Hidlighed eller af misforstaaet Sver skulde komme til at tilføje en af de saakaldte Strubebrækkere Vold behøver det jo dog i hvert Tilfælde ikke at vidne om „Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremførd“, om end dette jo kan være Tilfældet. Men lad nu være, at noget saadant kunde ske, saa vil jeg derom sige, at lige saa selvsølgelig, som det er, at det er en fuldkommen hæderlig Sag, at Arbejderne gennem Strejke søge at opnaa Forbedring i deres Forhold, lige saa sikkert og selvsølgelig er det, at det er fuldkommen lige saa hæderligt, at de Arbejdere, der ikke ønske at deltage i Strejken, blive ved med deres Arbejde. Der kan jo være personlige Grunde dertil, det kan være, at den enkelte Arbejder har Hustru og en stor Børneskole at forsørge og ikke kan bære det over sit Hjerte at se dem lide Nød, medens Strejken varer. Bestemmer han sig da til at fortsætte Arbejdet, er det efter min Mening i enhver Henseende fuldkommen hæderligt, fuldkommen lige saa hæderligt som den Stilling, hans Kammerater indtage. Derfor er det efter min Mening ganske uhæderligt, naar de af hans Kammerater, som strejke, ville søge at paavirke ham ved at anvende Vold og Slag over for ham. At de søge at overtale ham, kan være ganske i sin Orden, og omvendt ligesaa, at han, om han føler sig kaldet dertil, søger at overtale dem. Naar man derimod paa den ene eller paa den anden Side gaar til de slaaende Argumenter for derved at føre sin Sag igennem, saa er man inde paa det fuldstændig forkastelige, det, som virkelig kræver en Modvirkning, og hvor man ikke paa nogen Maade kan sige, at Loven gaar Arbejderen for nær, naar den søger at bidrage til at forhindre noget saadant. Og saa kan jeg ikke se, at der vilde være noget forkasteligt i, om saadanne Overfald, hvis de virkelig vidne om Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremførd, blive straffede med Tvangsarbejde efter § 3, og jeg kan virkelig heller ikke se, at det, naar en saadan Straf ikke viste sig tilstrækkelig til at afholde de enkelte bestemte Personer, der alt vare straffede dermed, fra at gentage den samme Forbrydelse, saa var saa forkasteligt, om de ved mere slaaende Argumenter, Argumenter af